

A szocialista agitáció elméleti alapelvei és azok bírálata.

Gálócsy Árpád előadása.

A szocialista világirodalom kötetei tekintélyes könyvtárt tennének együtt ki, amely évenként hatalmas tömeggel szaporodik. És mégis nem szükséges, hogy az íróknak ezreit ismerjük, elégséges ha Marx munkáit ismerjük, hogy teljesen tájékozottva legyünk a kommunista irodalom elméleti anyaga felől. Sőt még Marx munkáiból is elégséges egy-kettőt ismerni, mert Marx maga is és utána követőinek egész tömege mást nem csinált, mint variálta a Kommunista kiáltvány és a „*Kapital*” tanait. Maga az, hogy Marx elméletéhez a világ összes szocialista írói újat hozzá kapcsolni nem tudtak, mutatja, hogy itt egy fejlődésre képtelen, hamis antikrisztusi dogmáról van szó, amelyet csak hinni, vagy csak vallani lehet, melyhez azonban kritikai szándékkal hozzányúlani nem szabad, mert az akkor önmagától összeomlik. Ezért nekünk, kik a Marxizmus elméleti része ellen hadakozunk, a feladatunk könnyű. Az egyszerű józan ész világító sugarát kell Marx tanaira rávetni, hogy azokról a tudományosság és helytállóság minden máza azonnal leolvadjon.

Ez a körülmény magyarázza meg azt, hogy habár a különböző elnevezésű kommunista pártok és szakszervezetek taglétszáma még ma is több millióra rug, ezek nagy tömege Marx elméletéről mit sem tud; maguk Marx apostolai nemcsak, hogy nem Marxistákat akarnak nevelni a szó tudományos értelmében, hanem rendszeren kitérnek mindenféle elméleti vita elől. Ez magyarázza meg, hogy az a több millió ember, akikre a szocializmus útépitői, oly szívesen szoktak hivatkozni, legnagyobb részében nem Marxista, sőt „még *csak azt sem tudja, hogy ki volt az a Marx*. Őket nem a kommunizmus minden földi boldogságot elhozó hite vitte egy táborba és tartja ott együtt, hanem az a meggyőződés, hogy megélhetésük biztosítása kényszeríti őket az ezen szakszervezetekbe való belépésre; – aminthogy kenyerük elvesztésével fenyegetik őket mindig, ha a kommunista szervezeteket ott akarják hagyni. Bizonyítja ezt elsősorban már maga az, hogy a szakszervezetekbe tömörült munkások jórésze megsértve érzi magát, ha őt kommunistának nevezik, holott „szocialista” és „kommunista” – azonos fogalom.

Ilyen körülmények közt szinte mulatságosnak nevezhető az, hogy nekünk, a kommunizmus ellenégeinek, jut az a feladat, hogy a munkásokat Marx tanáival megismertessük és ezen az úton derítsünk agyaikba világosságot annak meglátására, hogy azok, akik őket gazdasági előnyök kilátásba helyezésével adófizetőiké teszik, az ő legnagyobb ellenségeik és az út végén, amelyre terelték, nem az általános jólét földi paradicsoma, de a rendszeresített nyomor pokla vár.

Marx elméletének fő részletei a következők:

1. A föld és annak termelvényei kezdetben, az őskorban az emberiség közös tulajdona volt és csak erőszakosan osztotta fel azt egy elenyésző kisebbségből alakult osztály a saját tagjai közt széjjel, a nagy

többség igaztalan megkárosításával. Vissza kell tehát térni az ősi közös birtokláshoz, vagyis kommuniz-mushoz.

2. Az emberi társadalom két osztályra tagozódik: Az elnyomó vagyonosak, a burzsujok, és az elnyomott dolgozók, a proletárok osztályára. Az elnyomó burzsujok nem dolgoznak, de azért minden elképzelhető kényelemben élnek, mégpedig azért, mert az általuk munkába fogott proletároknak, a bér munkásoknak a végzett munka teljes értékét nem fizetik ki, hanem annak egyrészét dúslakodó életük fenntartására maguknak igazságtalanul visszatartják. Ez a híres Marx-féle „értéktöbblet” elmélete.

3. Addig, ameddig a mai világrennd fennáll, vagyis ameddig magántulajdon lehetséges, addig az emberiség boldog nem lehet. A dolog azonban érik. A tőkésék féktelen haszonlesése következtében a vagyon hovatovább kevesebb és kevesebb ember kezében összpontosul, amivel szemben természetesen a kizsákmányolt vagyontalanok száma óriási mértékben növekedik és ezeknek életszínvonala fokozatosan csökken. Az elkeseredés a proletár osztálynál nőttön-nő, amely állandó kitérésekben nyilvánul meg. Ez az „osztályharc”, amely kizár minden békés meg egyezést, amely végre a proletariátus győzelmével végződik. Ez most már kezébe veszi a hatalmat, megcsinálja a proletariátus diktatúráját, amely addig tart, míg az utolsó tőkéstől vagyonának utolsó részletét is elvették, amikor aztán eljutott az emberiség az örök boldogsághoz, a kommuniz-mushoz.

4. Az osztályharc fegyverei: Szakszervezetek. Politikai párt. Sajtó. Sztrájk. Kizárás. 8 órás munkaidő. Kollektív szerződések. Üzemi tanácsok. Munkanélküliség elleni biztosítás stb.

5. Marx a megvalósítandó végcélnak a kommunizmust állítja oda, amelyben csak a hasznos munkát végző emberek élhetnek meg, teljes egyen-

tőségben és általános, egyenlő jólétben. A jólét onnan fog származni, hogy miután nincsen elnyomott és elnyomó osztály, nincsen szükség az elnyomók erőszakszervére az államra sem, tehát az állami kormányzatra fordított jelenlegi óriási összegek megtakarítódnak. Továbbá megtakarítódnak a hadseregre, csendőrségre, rendőrségre most fordított összegek is, mert a kommunizmusban csak békeszerető emberek lesznek. A kommunizmusban az embereknek igen keveset kell majd dolgozni, mert akkor nem fog az emberiségnek egyik fele dologtalanul henyélni, tehát egy dolgozóra kevesebb munka fog jutni, mint most. Végre nagyban fogja emelni az általános jólétet az, hogy a termelés a fogyasztással állandó arányban lesz tartható, mivel nem lesz verseny, így nem lesz túltermelés egyes termelvényben sem, amely a kereslet hiánya miatt most olyan gyakran tönkremegy.

Csak így rövid tartalmában jelezve is a marxi elméletet, máris megállapítható, hogy nem olyan nehéz ezeknek tarthatatlanságát kimutatni.

I. Marx kommunizmusa.

Marx abból indul ki, hogy az emberiség őskorában a föld és annak terméke közös volt, csak később egyesek erőszakos módon vettek birtokba egyes földrészt, tettek embereket szolgálkákká és az ezeknek verejtékes munkájából származott termelvényeket, mint tulajdonukat kezelték. Így vált idővel az emberiség két részre, a tőkésé és a vagyontalanok osztályára. A tőkésék henyélnek, tobzódnak a jólétben, a vagyontalanok pedig dolgoztak és nyomorogtak évezredekken keresztül, abban a hitben, hogy ez nekik istentől rendelt sorsuk, amelyen változtatni nem tudnak. Csak mióta Marx lépett fel apostolként, világosodtak fel a proletáragyak és rálépve

az osztályharc útjára, megindult a haladás az ősi kommunizmus visszafoglalása felé.

A Marx által kitűzött út csakugyan az ősi kommunizmus, az ősi egyenlőség felé vezet. Aki előtt kívánatos cél az, hogy az emberiségről lemaradjon sok évezrednek minden kulturális vívmánya, aki maga részére ép úgy, mint embertársai részére vissza akarja állítani az ősi időt, mikor az emberek fátetőkön, vagy barlangban laktak, nyers hússal, vad gyümölcssel és gyökerekkel táplálkoztak, – az csak kövesse Marxtot azon az úton amelyre az tereli őt, ide feltétlenül eljuthat. Ez az út nem a civilizáció útja, nem az emberiség eddigi útjának folytatása, ez az út vissza vezet az állati sorba.

Az teljesen igaz, hogy az emberiségnek a földön való megjelenése idejében a föld és annak termékei az emberiség közös birtoka volt. Ez a közösség azonban csak addig tartott, ameddig a természetadta valamely tárgyhoz emberi munka nem kapcsolódott. A levegő például még ma is édes mindnyájunk közös tulajdona. Addig, ameddig földművelés nem volt, sőt állattenyésztés sem volt, a föld lehetett közös tulajdon. Fel, egészen a mai napjainkig közös tulajdonszámba megy sok vadul tenyésztő erdei és mezei termék. így például epret, szedret, málnát, gombát a legtöbb vidéken ma is mindenki, mint gazdátlan terméket büntetlenül szedhet. Azaz ezek az erdei és mezei gyümölcsök addig, ameddig termőhelyükön vannak, közös tulajdonnak mondhatók, de csakis addig! Amint azonban valaki ezeknek megszedésével munkát fejt ki, ennek a munkának következtében ez az eddig mindenkinek tulajdonát képező termék már magántulajdonná, a szedő tulajdonává válik.

Még ma is számtalan barlang van a világon, amelybe az idő viszontagságai elől bárki büntetlenül bevonulhat. Volt idő, mikor az emberiség túlnyomó

részének ilyen barlangok voltak a lakóhelyei. Közös tulajdon volt, – azaz senkié sem sem volt az a barlang, amelyikben senki sem lakott, azonban azonnal magántulajdonná vált valamely barlang, mi-helyt valamely ősember a maga és a családja részére birtokba vette és bizony nagyon pórul járt volna Marx Károly, ha abban az időben élve, az őskommunizmus ezen világ polgárának vackát a szent vagyonszövetség nevében magának akarta volna elkommunizálni.

Abban az időben az állatok bőre is közös tulajdon volt addig, ameddig azt a hordozójáról le nem nyúzták, de azonnal magántulajdonná vált, amint az többé már nem állati, de emberi testet takart.

Az élő állatok közös *tulajdonnak* voltak mondhatók mindaddig, míg azokat meg nem szelidítették, aminthogy a légnak szabadon repdeső madarai még ma is az emberiségnek közös tulajdona. A házi állatok azonban már a legősibb időben is annyira nem voltak közös tulajdon, hogy jó darab ideig a magántulajdon inkarnációjaként, mint pénz szerepeltek.

Az állattenyésztés egy időben jóformán egymaga képviselte a termelés fogalmát. Ebben az időben már a magántulajdon joga annyira ki volt fejlődve, a termelés eredménye, az állatszaporulat annyira nem volt közös tulajdon, hogy az idegen jószágot elkommunizáló ősembernek halál volt a büntetése.

Az állattenyésztés, a pásztorkodás korában, a föld sem volt már teljesen közös. A pásztorkodás jellegénél fogva ekkor már az emberek nagyobb csoportokba verődve éltek és egy-egy ilyen csoportnak közös tulajdona volt egy-egy legelőterület. Ez a terület azonban szigorúan körül volt határolva, amelynek megvédése végett a szomszéd törzs embereivel elég gyakran kellett harcot vívni.

A földbirtok egyéni tulajdonjoga akkor született meg, amikor a földmivelés. Amint a földnek feltörése, hasznos magokkal való bevetése megindult, magától értetődőleg azonnal rendezni kellett a tulajdonjog kérdését is, mert hiszen fáradságának gyümölcsét mindenki maga akarja learatni. És nem lehetett volna arra bolondot kapni, hogy valaki szántson és vessen, ha nem ő fog aratni.

Hogy a mesterségesen készült hajlák, legyen az bármily kezdetleges kunyhó vagy fényes palota, mindég magántulajdon volt, azt aki egy kicsit gondolkodik, kénytelen elismerni.

Az sem kétséges, hogy már a legősibb időben is az egyéni használatra szánt ingóságok: ruházat, fegyver, edény stb. magántulajdon volt.

Az elmélkedés végeredménye tehát az, hogy minden időben közös tulajdon volt minden addig, ameddig arra az embereknek szüksége nem volt. Vagy oly mennyiségben állott rendelkezésre, hogy értéke nem volt. Azonban a legrégebb időktől kezdve az emberiség a magántulajdon alapján állott és az értékesnek mindig meg volt a tulajdonosa. Általános vagyonszövetség, vagy még vagyonszövetség egyenlőség sohasem volt. A kapitalizmus sem az új kor találmánya. Tőkésnek mindig voltak, csak a gazdasági korszakoknak megfelelően a tőke jellege változott. Mindez még a mai napjainkig is látható. A nomád korszakban a vagyon túlnyomó részt állatokból áll. A földmivelési korszakban fekvőbirtokból, az ipari korszakban gyárakból és közlekedési eszközökből.

Marx azon a címen is követeli a vagyonszövetséget, vagyis a kommunizmust, hogy a tőke közös termelés eredménye, tehát kell, hogy közös tulajdon legyen. Azonban nagyon zavarba jött volna, ha arra kellett volna válaszolnia, hogy ő ebben a közösségben mit termelt? A valóság az, hogy a tőke mindig egyéni munka eredménye. Sok egyén közös

egyéni munkája is dolgozhat rajta, de az emberiség nagy tömegéhez képest még az ilyen társaságok is egy egyénszámba mennek. Azoknak tehát akik egy bizonyos tőke, vagy jobban mondva egy vagyon összehozásán közreműködtek, lehet is és van is igényük ezen tőke bizonyos hányadára, azonban ebből a tőkéből, jobban mondva vagyonból semmit sem követelhet magának az, aki annak létrehozásába munkát nem fektetett. Hogy példával világítsam meg a kérdést, összeállhat több ember részvénytársasággá, hogy egy nagy bérházat építsenek. Ehhez a házépítéshez a részvényesek pénzzel járulnak, amely pénz szinte valamely más termelő munkának az eredménye. A műépítész szellemi munkáját hozza, az építőmester a szervező és igazgató munkát és a különböző iparosok és kézimunkások egész serege ipari tudását és kézi erejét állítja munkába, hogy az új vagyon, a bérházban megtestesített új, kamatot hozó tőke meg legyen teremthető. Nyilvánvaló, hogy ennek a háznak bizonyos aranykulcs szerint jogos résztulajdonosa mindenki, aki létesítéséhez munkával hozzájárult. Ez a ház tehát lényegében közös tulajdona volt mindazoknak, akik az építésénél közreműködtek. Mondjuk legfeljebb egy pár száz embernek. Az emberiség nagy tömege azonban mivel sem járult ennek a tőkének a megteremtéséhez, nem is igényelheti tehát abból a nagy tömegből senki, hogy ez a darab tőke mindenkinek a tulajdonává váljék. Méltán felvetődik az a kérdés, hogy ha ez így van, ha az új ház építésében részt vett minden egyénnek bizonyos rész tulajdonjoga van a házhoz, miért van az, hogy az mégis kizárólag csak a részvénybirtokosok tulajdona. A válasz nagyon egyszerű. A műépítész, az építőmester, az ipari és kézimunkások munkájuk ellenértékét nem hagyták benne az épületben, hanem ezt az ellenértéket tőlük az építető részvényesek készpénzen megvették. Nyilván-

való ez a magyarázat azonnal, ha azt az esetet vesszük, hogy mindezek a közreműködő munkások készpénzfizetés helyett a végzett munkájuknak megfelelő részvényt kaptak volna, amikor is tényleges résztulajdonosok volnának mindaddig, míg a részvényükön túl nem adnak.

Nem igaz tehát Marxnak az a tétele, hogy a tőke a társadalom közös terméke és ezért az egész társadalom közös tulajdona kell, hogy legyen.

Ha az alaptétel hamis, úgy nem lehet helyes a következtetés se. Marx azt mondja, hogy a gazdasági válságok alap oka a termelési anarchia, amely viszont elmaradhatatlan gyermeke a magántulajdon rendszerének. Szerinte ugyanis a haszonra éhes kapzsi magántermelő tömegtermelésre igyekszik, mert ezáltal gyártmányát olcsóbban állíthatja elő és így a változatlan ár mellett a haszna nagyobb lehet. Mint-hogy pedig minden termelő így gondolkozik, egyik sem azt nézi, hogy mi a piac felvevő képessége, minek következtében túlermelés áll elő, ami nagy készletek felhalmozódásához vezet. A termelő összes vagyona a raktáron maradt és fogyasztót nem találó gyártmányokba ölődik bele, – a tőkés megbukik és vele együtt munkanélkül maradnak a munkások százai és ezrei, akik így keresetüket és ezáltal fogyasztóképességüket elvesztve, más iparágakat is válságba sodornak. Marx szerint ezen csak a kollektív termelés segíthet, amikor is az egész föld ke-rekségén nyilvántartják a fogyasztókat és a termelést mindig a szükséghez képest szabályozzák. Ez lenne Marxék szerint a kommunizmus legelső áldása.

Mikor Marx ezeket a gondolatait nagyképűséggel leírta, még a statisztika és különösen a nemzetközi statisztika valóban fejletlen volt. Azóta épen az a tőkésrendszer, amelyet Marx támad, igyekezett minden emberit elkövetni a gazdasági válságok enyhítésére. A különböző trösztök, kartelek mind ezt a

célt szolgálják. A termelési anarchia megszüntetése végett épen nincsen szükség kommunizmusra. A világpiac mindennapi állapotát ismertető statisztika a tőkésrendszerben is, vagy abban talán még jobban megteremthető és kifejleszthető, mint a meg sem valósítható ideális kommunizmusban. A mai hírszolgálat fejlettsége mellett nagy gazdasági válságok már nem is lehetnének, ha e világon minden úgy történe, ahogy a tőkés akarnák. Ma megállapíthatólag a gazdasági válságokat egyenesen Marx hívei csinálják, azzal, hogy egyes iparágakban sztrájkokkal, általánosan elrendelt amerikázással a termelést igyekeznek megakadályozni.

Végre, hogy a kommunisztikus alapon, azaz az egyéni élelmesség kizárásával megszervezett kollektív termelés hová vezet, azt látjuk Oroszországban és láttuk hazánkban, amikor alig négy hónap alatt Magyarország virágzó iparát úgy lezüllesztették, hogy az még ma sem tudott teljesen magához térni.

II. Út a kommunizmus felé.

Marx szerint, mint már említettem, a fejlődés útja a kommunizmus felé vezet, amely a munkásokat majd a bérabszolgaság alól fel fogja szabadítani. A Kommunista kiáltványban a felszabadításnak a folyamatát Marx úgy vázolja, hogy a tőke kapzsisága folytán a világvagyon fokozatosan kevesebb és kevesebb kézbe kerül, folyton újabb és újabb társadalmi rétegek süllyednek proletárorsorba, míg végre a proletárok egy általános forradalommal a hatalmat birtokukba veszik, kicsikarván azt a kevés számú tőkés kezéből. Így megalakítják a proletariátus osztályuralmát, a proletárdiktatúrát, amely azonban még nem a végcél, hanem csak eszköz minden vagyon lerombolására, minden államrend meg-

döntésére, minden tőkés világnézet és erkölcs lerombolására. A teljes lerombolás után aztán a romokra építik fel az osztály nélküli világtársadalmat: a kommunizmust.

A legtöbb ember nem érti, hogy ilyen program mellett, hogy lehet barátság, sőt szövetség a zsidó tőkés és az őket megfojtani akaró szocialisták között. Hát első pillanatra ezt bizony nehéz is megérteni. Azonban mindjárt érthetővé válik, ha a szociáldemokraták programját ismerjük, amely szerint „a munkásosztálynak mindent el kell követnie, hogy a tőkés hatalom lehető gyorsan és a legnagyobb mértékben kifejlődjék, hogy aztán ezt a hatalmat a munkásosztály lehető gyorsan összetörje és a lehető leggyorsabban kisajátítsa.” Így kell ennek lennie, mert „csak a tőkés gazdasági rendszer teljes kifejlődése és meghatalmasodása sülyesztheti a munkásosztályt abba a nyomorba, amely őt ráeszmélteti arra, hogy sorsán csak a tőkésosztály megsemmisítésével segíthet”. Igazán pokoli gondolat, hogy a munkásokat a tisztességtelen és a tényleg kizsákmányoló tőkés igájába fogja, azokat egész életükön keresztül nyomorogtassa, annak a maszlagnak a segítségével, hogy mindez az ő egykori boldogságának az előfeltétele. A szocialista programnak ez az egyetlen pontja gyújt világosságot a gondolkozó agyokban. Ebből az egyetlen pontból rájövünk arra, hogy a szocialista agitáció a tőkés egy részére nem is olyan káros, illetőleg a tőkés részére, mert hiszen a szocializmus vezetési a tőke, s gazdasági rendszer mentől nagyobb mértékű kifejlesztésének szükségességét nem minden tőkés részére tartják szükségesnek, ha nem kifejezetten csak a nagy ipar, nagy bankok és a nagy iparszerűleg kezelt gazdaságok részére. A kisipar, a kis és közép gazdaságok, valamint a latifundiumok ebben a pártolásban nem részesülnek. Ezeket mielőbb megsemmisíteni és a

tőkések első csoportjának birtokába juttatni, törekvése Marx apostolainak. Ha aztán megnézzük, hogy kik a proletariátus vezetőségének kegyeit élvező tőkések, akkor azt fogjuk találni, hogy ezek zsidók. A proletariátus vezetői is világszerte zsidók. Tehát az egész szocialista, kommunista mozgalom egyenesen zsidó érdekek szolgálatában áll és tulajdonképpen a zsidók világuralma az a végcél, amely felé ezek a vezetők az emberiséget terelni akarják. Így magyarázható meg az, hogy míg a vezetők által kiadott jelszó szerint a proletárdiktatúra a szegénynép uralma volna, addig a valóságban ez tisztán zsidó uralom volt. A munkások elé legnagyobb ellenségként oda állított gazdag zsidó tőkések egyikének se görbült meg még a hajszála sem, ezzel szemben a szegény emberek százait irtatta ki Szamuely. Ez a kapcsolat magyarázza meg azt, hogy a proletariátus képviselője, Vanczák János, a legutolsó fővárosi választások alkalmával közös listán egymás mellett szerepelt Éber Antallal, a zsidó kapitalizmus egyik vezéralakjával. Ez a viszony magyarázza meg azt, hogy dacára annak, hogy a világháború alatt a posztócsalók, a lánckereskedők, a hadseregszállítók zsidók voltak és ezek ellen forrott a magyar katonaság kötelekében minden ember a közlegénytől a tábornokig, - mégis a forradalom kitörése után a népharag nem a zsidók ellen, de a magyar földbirtokosok és a kötelességüket a legnehezebb időben is híven teljesítő köztisztviselők elten fordult és csak a magyar falusi nép józanságán múltott, hogy a szocialisták agitációja nagyobb vérengzést nem tudott elérni.

Ugy az oroszországi, mint a magyarországi proletárdiktatúra bizonyította, hogy a szocializmus a zsidó nagytőkések részére nem veszedelem. A zsidóknak nem kell attól félni, hogy Marx elméletének a második részére is rákerüljön a sor, azaz, hogy valamikor is eljőjön az az idő, hogy a proletariátus

vezetősége azt mondja, hogy már oly nagyra hizlaltuk a tőkés rendszert, hogy már tovább nem fejlődhet, tehát eljött az ideje annak, hogy most már leromboljuk. Mindaddig, míg a munkások túrik a zsidóvezetőket, vagy a Marx elvei szerint működő vezetőket, addig ezek a vezetők fognak mindent elkövetni, hogy a nemzeti érzésük kezéből a vagyont a zsidó tőkés tulajdonába menjen által, de sohasem fogják elérkezettnek jelezni azt az időt, amikor a vagyonekobbzást már a zsidó tőkésekre is ki kell terjeszteni.

Az egész szocializmus-kommunizmus tehát csak lépvessző, amellyel a könnyenhívó, csekély műveltségű embertömegeket meg lehet fogni és a zsidó kapitalizmus jármába hajtani. Erre ennek a fajnak feltétlen szüksége van, mert valódi hatalom karhatalom nélkül nincs. A zsidóság a világ emberiségéhez képest oly kicsi, hogy uralmát saját bőre veszélyeztetésével sem megszerezni, sem megtartani nem tudná. Hatalmának fenntartása végett hadseregbe van szüksége és ez a hadsereg a szocialista szakszervezetekbe és pártszervezetekbe beteretelt nem zsidó munkásság. A hadsereg tisztikara, a párt és szakszervezeti vezetők, – túlnyomó részben zsidók, vagy mindenre kapható emberek.

A zsidóság üzleti szellemét látjuk abban is, hogy míg más hadsereg óriási összegeket emészt meg, addig ennek a hadseregnek a legénysége, a szerencsétlen munkások, nemcsak zsoldot nem kapnak, hanem még maguk fizetnek súlyos adókat szakszervezeti járulék és párttagsági díj címén, amelyből busásan kitellik a zsidó tisztikar úri megélhetési módjának minden költsége is.

Ami a munkásokat a szocialista szakszervezetekben összetartja, az a gazdasági irányú maszlagoláson kívül a félelem, hogy a szocialisták kenyérkeresetében akadályozzák meg, ha a fejét igájukba

be nem hajtja. Ami pedig a munkásokat harcképessé teszi, az azoknak elkeseredése, amelyet a szocializmus apostolai bennük rendszeres neveléssel kifejlesztnek és a munkásoknak tudatos nyomorgatásával a végsőig fokoznak.

Ami a szociáldemokrata körök közé került becsületes munkásokat minden fennálló rend elleni mozgalora alkalmas emberekké fejleszti, az Marxnak egy igazán sátáni gondolata: „az értéktöbblet elmélet”. Ezen elmélet szerint, minden termelvénynek annyi az értéke, mint amennyi emberi munka lett arra fordítva. A termelvény ára ugyan hullámvásárnak van alávetve, úgy, hogy egyszer némi mértékben értékén alól, másszor valamivel értékén felül lehet megvásárolni, átlagban azonban a termelvény ára egyenlő a ráfordított munka értékével. Marx szerint ebből aztán az következik, hogy a gyáros, vagy egyéb munkaadó csak úgy értékesítheti haszonnal a termelt portékát, ha a munkásnak nem fizeti meg munkájának a teljes értékét, hanem annak egy részét a maga megélhetésére és meggazdagodására jogtalanul visszatartja. Azaz, ahogy Marx tovább mondja, a valóság az, hogy a munkás ha naponként 12 órát dolgozik, abból csak 6 órát dolgozik a termelvény előállítására és a saját éleltszükségletének a fedezésére, – 6 órát pedig ingyen robotol a munkaadónak. Ez az elmélet azt az embert, aki ezt elhiszi, örökös elkeseredett emberré teszi, mert hiszen kapjon munkájáért bármennyi bért is, mindég abban a hiedelemben marad, hogy öneki ennek a bérnek a kétszerese járna igazság szerint és ő hereként kénytelen eltartani dologtalan munkaadóját csak azért, mert a jelenlegi társadalmi rendben a termelési eszközök: a gyár, a nyersanyag, a szerszámok és a forgótöke a kizsákmányoló kapitalista munkaadó tulajdonába vannak. Marx apostolai aztán állandóan azt zúgják a szerencsétlen munkás fülébe, hogy e

mai társadalmi rend megdöntése nélkül nem lehet változás, megdöntése végett a kapitalisták érdekszervezetének az államhatalomnak kell legelső sorban megdőlnie, ami csak forradalmi úton képzelhető el, tehát minden munkásnak magairánti kötelessége, hogy forradalmár legyen. Miután pedig az államhatalom két fő oszlopa: a vallásos erkölcs és a nemzeti érzés, legelső sorban ezek ellen kell háborút folytatni.

Aki a szocializmus ellen védekezni akar, annak legelső sorban az értéktöbblet elmélet tarthatatlanságát kell a munkásokkal megértetnie. A munkás életkörülményeiből és viszonyaiból vett példán bemutatni azt, hogy nemcsak a bérmunkás végez hasznos munkát valamely termelvény előállításánál, hanem a munkaadó is; – hogy továbbá a gyár felépítése, a nyersanyag megszerzése, a szerszámok elkészítése mind sok-sok munkát igényelt, az ebbe fektetett tőke mind-mind munkabérre lett kifizetve, tehát mindezekben épp úgy benn van a munkabér, mint a gyárban a munkaadó szerszámával, a munkaadó által beszerzett nyersanyaggal dolgozó bérmunkás munkájában. Meg kell értetni a munkással, hogy a munkadó a munka megszervezésével, a műhely rendben tartásával, a megrendelések felhajtásával és a vevők megszerzésével szintén hasznos munkát végez, amelyért neki a becsületes munkabér épp úgy kijár, mint a két kezével dolgozó bérmunkásnak, tehát joggal lehet a munkaadó megélhetésére szükséges összegeket is a termelvény árába beleszámítani. Azaz, hogy az egész értéktöbblet elmélet csak tudatos megkérdőjelezés, amelynek a valósághoz semmi köze és hogy a munkás a munkabérben munkájának a teljes értékét kapja meg és senkinek ingyen munkát nem végez.

Az értéktöbblet elmélet azonban nemcsak elkeseredetté teszi a munkást, hanem egyúttal ezzel igazolják mindig a sztrájkokat, amelyek bizony egyetlen

egy esetben se valami filantropikus érzésből indítat-
tak meg a vezérelvtársak által, hanem azért, mert
ezek a legalkalmasabbak arra, hogy a munkásokat
fegyveljék és főleg, hogy a munkásokat abba a
nyomorba döntsék, amely azokat a fegyveres forra-
dalmi felkelésre is alkalmassá teszi. Hiszen az a
munkás, aki magáévá tette az értéktöbblet elméletet,
az sohasem lehet a bérével megelégedve, az mindig
meglopottnak, kizsákmányoltnak érzi magát. Az tehát
könnyen kapható olyan mozgalomra, amely bérfel-
emelését helyez kilátásba. Még igazán művelt embe-
rek is gyakran esnek abba a hibába, hogy azt hiszik,
hogy a béremelés minden esetben javára szolgál a
munkásnak. És ezért a sztrájkokkal szemben mint
munkásbarát, jóindulatot tanúsítanak. A valóság evvel
szemben az, hogy keresetgyarapodás csak úgy szol-
gál a munkás javára, ha az egyúttal a munkás tel-
jesítőképességének a gyarapodásával jár, mert ellen-
kező esetben a munkabéremelés a termelvény meg-
drágítására szolgál, amely áthárítás útján végered-
ményében a munkásra sújt vissza. A sztrájk egész-
séges embernek munkanélkül töltött napokat jelent
és legyen bármilyen eredménye a sztrájknak, a mun-
kátlanóságban eltöltött napok értéke az egész társa-
dalomra és ebben minden egyes munkásra pótolha-
tatlan kárt okoz. A tömeges munkamegtagadások a
termelést válságba sodorják, a válságok üzemek
tönkretételét okozzák, az üzemek tönkretétele munka-
nélküliséget okoz, a munkanélküliség nyomort, a
nyomor elkeseredést és kétségbeesést hoz, a két-
ségbeesés pedig alkalmassá teszi az embereket a leg-
esztelenebb cselekedetekre.

Mind az, ami a nyugodt termelést akadályozza,
a szocialisták törekvéseinél egy szóban foglalható
össze „osztályharc”. Az elmélet szerint ugyanis a
dolgozók és a dologtalanok (ő szerintük értelmezve
a bérmunkások és mindenki más) között a munka-

sokat kielégítő megegyezés sohasem lehet. A két osztály között örökös harcnak kell lenni, amely csak az egyik fél teljes pusztulásával érhet véget és az elpusztulásra ítélt osztály természetesen csak a burzsujok osztálya lehet. Az osztályharc érleli meg a viszonyokat a döntő ütközetre, a munkások fegyveres felkelésére, melynek győzelme meghozza a proletárdiktatúrát. Ez a proletárdiktatúra a szocialista vezetőknek a hordó tetejéről elhangzott beszédei szerint a munkások uralma, a valóságban azonban amint láttuk: zsidó uralom. A demagóg szónoklatok szerint ez átmenet a teljes „felszabaduláshoz,” minden termelőeszköz és nyersanyag kisajátításához, a magántulajdon megszüntetéséhez, a kollektív társadalom, vagyis a kommunizmus minden dolgozót boldogító intézményének eljövételére. A valóságban azonban éppen ellenkezőleg a proletárdiktatúra szabadalmazott rablóhadjárat a becsületes államfenntartó nemzeti érzésű egyének vagyona ellen, legyenek ezek szegények, vagy gazdagok, tisztán abból a célból, hogy zsidók vagyonosodása ugrásszerű lehessen.

III. Az osztályharc fegyverei.

A szocialisták mindent a végcél szemüvegén keresztül néznek és intéznek, tehát minden cselekvésük s követelésük az osztályharcot szolgálja.

Fegyvereik egyik leghatalmasabbika a szociáldemokrata párt. Ennek programja időközönként változott, azonban lényegében maradt mindig egy és ugyanaz: a Kommunista kiáltvány. A kommunisták a szociáldemokrata párt, mint politikai párt révén alkotmányos úton akarják megszerezni a politikai hatalmat és ennek birtokában megvalósítani a kommunizmust. Céljuk elérésére világszerte követelik a legszélesebb keretekben mozgó, mindkét nemre kiterjedő

általános, egyenlő, titkos szavazati jogot. Számítanak arra, hogy ilyen választójog mellett, a lelkiismeret nem ismerő szélsőséges demagógiával a műveltség legalsóbb fokán álló nagy tömegeket meg tudják maguknak nyerni és így a komolyan gondolkodni tudók és az állami élet törvényeit ismerő kisebb számú művelt egyének leszavazásával képesek lesznek a parlamentben a többséget megnyerni és ezzel alkotmányos úton a hatalmat kézbe venni. Ez az ő demokráciájuk, amelyet folyton hangoztatnak. Azonban már Marx ezelőtt 70 évvel megmagyarázta a Kommunista kiáltványban és ennek nyomán a szociáldemokrata párt minden programjában olvasható, hogy ez a demokrácia nem a végcél, hanem egyedül és kizárólag addig marad programmpont, míg a politikai hatalmat ennek segélyével kezükbe vesszük. E hatalom birtokában azonnal hozzákezdenek a szocializmus előkészítéséhez, ami csak a tőkés osztály teljes letörésével valósulhat meg, itt tehát diktatúrára, a proletariátus diktatúrájára van szükség, mert el nem képzelhető, hogy a vagyonos osztály önként adja át a tulajdonában levő javakat.

A kommunisták második hatalmas fegyvere: a szakszervezetek. Ezek az alapszabályaik szerint jámbor gazdasági isíápolásra alakult egyesületek, a valóságban a kommunizmus hadseregének toborzó helyei és iskolái. Maga Szabó Ervin, de maga Marx Károly is így nevezi azokat. A szerencsétlen munkásokat ezekbe a szakszervezetekbe részben azzal csalogatják be, hogy ezek képviselik az ő gazdasági érdekeiket és ezeknek megvan a hatalma ahhoz, hogy a kizsákmányoló tőkéseket szemben a munkásoknak jobb munkafeltételekkel verekedjenek ki és azoknak életszínvonalát megjavítsák. Ha valamely munkás ennek a maszlagnak nem akar bedőlni, úgy jön a fenyegetés, sőt a testi bántalmazás, a munkában való korlátozás, a munkahelyről való kizárás.

mindaddig, míg a szerencsétlen ember a bántalmakat megunva, hogy békében dolgozhasson, magát és családját eltarthassa, a szocialista szakszervezetekbe végre is belép.

A szakszervezetbe becsalogatott, vagy bekényszerített emberek aztán kötelesek a gyűléseken részt venni, ahol lelketlen kommunisták igyekeznek őket a szocializmus meggyőződéses katonáivá kiképezni. Nevetségessé tesznek előttük mindent, ami a tisztességes ember előtt szent és sérthetetlen. Becsületet, vallást, erkölcsöt és hazát. Gyűlöletet ébresztenek benne mindenki ellen, aki nem kommunista. A nemzetköziség szent nevében megtagadtatják vele hazáját és családját. A szakszervezetek azonban nemcsak nevelőintézetei a kommunizmusnak, de egyúttal a vezető apostolok kényelmes, úri módon való megélhetésének, valamint a szocialista agitációk költségeinek fedezéséről gondoskodó pénzszerző intézmények is. A viszonyokat nem ismerő elképed azon a lelketlen zsaroláson, amely itt folyik. Eltekintve a magas szakszervezeti díjaktól, amelyek ma havonként az 50.000 koronát meghaladják, a szerencsétlen munkást minden elképzelhető címen fizetetik, úgy hogy egy ilyen szakszervezeti tag havonként jóval több, mint 100.000 koronát áldoz a kommunizmus szent oltárára.

Amint egy csepp ecet tönkre teszi egy egész hordó legnemesebb borát, úgy a munkások átkává válik minden intézmény, amint az kommunista vezetés alá kerül. A fogyasztási szövetkezetek a kisemberek kizsákmányoltatásának meggátlásául indultak a világhódító útra. A szociáldemokraták által alakított fogyasztási szövetkezetekről azonban Marx apostolai nyíltan hirdetik, hogy azok is az osztályharc fegyverei a kommunizmus kiharcolására. A proletárdiktatúra kormányzótanácsának egyik ülésén Erdély Mór büszkén jelentette ki, hogy a buda-

pesti Általános Fogyasztási Szövetkezetet azért alakították meg, hogy ha a szocialisták a politikai hatalmat a kezükbe veszik és a kommunizmust megvalósítják, ez a szövetkezet azonnal kezébe vehesse az árucseréi társadalmi megszervezését. A kommunistáknak ezen fogyasztási szövetkezetről kiadott könyvéből aztán azt is megtudjuk, hogy a munkások itt a portékát drágábban kapják ugyan, mint más helyen, de szívesen hozzák meg ezt az áldozatot a nagy cél érdekében. Ennek a szövetkezetnek az elnöke ma a külföldön bujkáló Erdélyi Mór helyett Peidl Gyula, a szövetkezetnek hosszú éveken keresztül volt titkára. Az igazgatóság tagjai túlnyomó részt ugyanazok, akik a proletárdiktatúra előtt és alatt voltak. A szövetkezet, azt lehet mondani, teljesen egy nagy zsidó cég áruinak eladó helye. E szövetkezetnek Budapesten több mint 50 fiókjá van és az ország különböző vidékein napról napra alakít új fiókokat. Mondani se kell, hogy a szövetkezet alkalmazottainak 99%-a zsidó, világnézetükre kipróbált kommunista. A Betegsegélyző Pénztárnak a proletárdiktatúra után a kommunista üzelmek miatt elcsapott alkalmazottai mind itt találtak barátságos otthonra. Jellemző, hogy e fogyasztási szövetkezetnek az állam sok milliárdnyi kamatmentes kölcsönt adott.

A kommunisták is tudják, hogy a behatásokra a gyermeki lélek a legfogékonyabb. Igyekeznek tehát már a serdülő kor határán a gyermekeket iskolába fogni. Ezt a célt szolgálják a szociáldemokrata Gyermekbarát Egyesületek.

Hogy a gyermekbarát egyesületek mesedélutánjain és kirándulásain az ártatlan lelkekbe csepegtetett osztálygyűlölet mérgező hatása meg ne szűnhesen, a kommunisták a tanoncok nevelését sem hanyagolják el. Az ifjú munkásoknak külön előadásokat tartanak, részükre külön folyóiratot, az „Ifjúmun-

kás-”t adták ki, amelyet lélekromboló munkájáért csak nemrégén tiltott be a kormány.

Kivetik hálójukat az asszonyokra is. Azokat külön csoportokba tömörítik, részükre tanfolyamokat rendeznek és kezükbe nyomják a „Nőmunkás” című folyóiratot. Távolról sem azért, hogy a munkásasszonyokat és leányokat takarékosagra, gazdaságos háztartás vezetésre, háziipari tevékenységre és hasonló, a jólétei emelő munkálkodásra tanítsák és buzdítsák, hanem azért, hogy bennük irányuknak megfelelő szavazókat és gyermekeküket a kommunista „proletár öntudatra” nevelő anyákat képezzenek ki.

A szociáldemokratáknak van alkoholelles egyesületük is. Azonban tévedne az, aki azt hinné, hogy ezeket az egyesületeket tényleg humanitáriusi céllal állították fel. Bauer Ottó az osztrák szociáldemokrata hírhedt vezére egyenesen és nyíltan kimondja, hogy nem azért alkoholellesek ők, mert a szesz a munkást vagyoniilag és egészségében teszi tönkre, hanem azért, mert az iszákos ember nem megbízható és így a szocialista mozgalmakban annak hasznát nem vehetik.

Tele van a világ munkás sportegyletekkel is. A be nem avatott örül annak, hogy a munkásság szabad idejét korcsmázás helyett a sporttelepeken tölti. Legfeljebb csak azon sajnálkozik, hogy a munkások ahelyett, hogy a már meglévő sportegyesületekbe lépnének be, külön munkás sportegyesületekbe tömörülnek és az avatatlan talán még szidja is a polgárságot, hogy nem törődik a munkásokkal és nem igyekeznek őket körébe bevonni. A viszonyok teljes ismeretének hiánya szól ezekből a megjegyzésekből. A munkások vezetőjévé magukat feltoló kommunisták egyenesen eltiltják a munkásokat attól, hogy más társadalmi osztályhoz tartozó egyénnel közös sportegyletben működjenek. Egyenesen kinyilatkoztatják, hogy a munkás sportegyesületekkel ők a munkáso-

kat kemény harcosokká akarják nevelni, akik ha az idő eljön, öklük keménységével léphessenek a harci sorba. A munkásokat testileg és lelkileg a kommunizmus harcosává tenni, ez ezeknek a sportegyesületeknek a céljuk.

A dal felvidítja a kedélyt és táplálja a nemezebb ösztönöket. Ilyen hatása van minden dalárdának, csak éppen a munkásdalárdák tagjait fosztja meg a kommunista szellem a lelket felüdítő hatásától. Nem a szerelem, nem a hazaszeretet dalaiból állítják össze a munkásdalárdák műsorát. Gyűlöletet pengető az ő lírájuk és himnuszuk a internacionálé. Szózat, Magyar Himnusz nem szerepel műsoraikon, s ha tőlük ennek éneklését kívánják, még le is tagadják, hogy ezeket ismerik.

Szóval ahány intézményük van, az kivétel nélkül munkásellenes, társadalomellenes és nemzetellenes és egyedüli célja: a kommunizmus előmozdítása.

Az eddig ismertetett előkészítő fegyverek mellett hatalmas támadó fegyverük a kommunistáknak az osztályharcban a sztrájk. Az teljesen mindegy, hogy miféle címen indítják, magasabb bér, rövidebb munkaidő, nem tetsző egyéneknek kirekesztése, szervezeteik elismertetése, stb. – az igazi cél mindig a kommunizmus előkészítése, a munkások életszínvonalának lerontása és ezzel azoknak forradalmosítása.

A sztrájjal egyenlő rangú és hatalmú fegyverük a munkaközvetítés. A szociáldemokrata kommunisták minden termelési ágban arra törekeshnek, hogy a munkaközvetítést hatalmukba kerítsék, mert evvel úrrá lesznek a gyárak felett, éppen úgy mint a munkások szerencsétlen tömegei felett, mert míg egyrészt a gyárosnak munkásai felett a hatalma megszűnik, másrészt az éhenhalás fenyegeti azt, aki a szakszervezetnek nem akar tagja lenni és így a monopolizált munkaközvetítés a munkás elhelyezkedését bárhol is lehetetlenné teszi.

A kollektív szerződés olyan fegyver, amely akkor kerül alkalmazásba, amikor a kommunisták a munkaközvetítés kisajátítása következtében megfelelő hatalomhoz jutottak. A kollektív szerződés nem más, mint a rabszolgaság intézményének modern formában való felújítása, ahol a rabszolgák a szerencsétlen munkások, a rabszolgakereskedők pedig a szakszervezetek szociáldemokrata kommunista vezetői. A kollektív szerződések megszüntetik a munkás egyéni szabadságát. A szakszervezeti vezetők egyeznek meg a munkás bőrére a vállalatok tulajdonosaival. A munkásnak akár tetszik, akár nem, olyan munkafeltételek mellett kell dolgoznia, amilyenben gazdáik egymással megegyeznek. Miután a kollektív szerződés szerint a vállalat tulajdonosának nincsen joga más munkást alkalmazni, csakis a szakszervezeti vezetőség által odaküldött embert, ha egy-egy iparágban a kollektív szerződéseket általánossá teszik, úgy a szakszervezeti vezetőség az abban a szakmában dolgozó munkások felett életnek és halálnak korlátlan ura.

Az osztályharcban a kollektív szerződés után a kommunizmust előkészítő fegyverek közt a következő: az üzemi tanácsok. Míg a kollektív szerződéseknél a vállalat tulajdonosa látszólag még megtartja függetlenségét, addig az üzemi tanácsok rendszerének elfogadásával a vállalatok már ezen függetlenségükről ténylegesen is lemondanak. Az üzemi tanácsrendszer már a vállalatok tényleges elkommunizálása, ahol a volt tulajdonos csak névleg szerepel, mint ilyen, rendelkezési jogáról már teljesen lemondott és részére már csak a fizetési kötelezettség marad meg. Az üzemi tanács látszólag ugyan a tulajdonos mellé rendelt szerv, a valóságban azonban az üzem felett korlátlanul rendelkező intézmény. A vállalat munkásaiból alakult üzemtanács beleegyezése nélkül alkalmazott fel nem vehető és

el nem bocsájtható, a béreket és fizetéseket ez állapítja meg, a gyártási rendet, a munkarendet ez határozza meg. Joga van a vállalat számadásait átvizsgálni és annak üzletmenetében beleszólani.

Az osztályharc fegyvereinek sorozatát a proletárdiktatúra zárja le. Marx elmélete szerint teljesen mindegy, hogy a szociáldemokraták, mint politikai párt hódítják-e meg a hatalmat, vagy a szakszervezeteken keresztül gazdaságilag sajátítják-e ki a vállalatokat és így jutnak el az államfeletti hatalomhoz, a hatalom tényleges birtokában azután azonnal megindítják a „végső harcot,” melynek egyedüli elfogadható alakja a proletárdiktatúra. Ez abból áll, hogy hátat fordítanak minden demokratikus jelszónak, teljesen jogtalanúvá teszik a polgári osztályokat, megszüntetik mindazokat az intézményeket, amelyeket szociáldemokrata korokban követeltek: egyenlő általános választójog, egyesülési- és gyülekezési szabadság, sajtószabadság, Lefegyverzik a polgárságot és felfegyverzik a munkásságot. A diktátorok a munkásság nevében, de nem a munkásság bizalmából megalkotják a legszélsőségesebb osztályuralmat, a „munkásosztály uralmát”, ahogy ők nevezik, a valóságban azonban egy kis csoportból álló lelkiismeretlen ember osztályuralmát. Ennek a rémuralomnak kimondott célja a tőkés világrend megsemmisítése, így minden osztály megsemmisítése, mely művelet befejezése után megszűnik a proletárok uralma is, mivel mindenki proletárrá lett, így tehát már nincs kin uralkodni.

Ennek a kornak az elkövetkeztével ér el az emberiség a kommunizmushoz, az igazi földi paradicsomhoz, az új aranykorhoz.

Hogy mindez azonban csak maszlag, – a szocialista mozgalom a proletárdiktatúrával be is fejeződik, azt már fentebb elmondottuk.

IV. Megvalósul a végcél.

(Ahogy azt Marx elgondolta.)

Marx szerint az állam nem más, mint a tőkés-ek erőszak uralmának a szervezete, amellyel a dolgozókat rabságban tartják. Ebből a nézőpontból kiindulva aztán arra a következtetésre jut, hogyha nincsenek tőkés-ek és nincsenek társadalmi osztályok, úgy nincsen szükség az erőszak szervezetére sem, nincs szükség állam rendre sem. És természetesen nincs szükség az államszerveire, – a köztisztviselőkre, hadseregre, *csendőrségre rendőrségre*. Marx azt *tanítja*, hogy a proletárdiktatura kitörésének pillanatától kezdve, amint a tőkésosztály fokról-fokra gyengül, sorvad össze az állam maga is és amint az osztályok teljes megsemmisülése után az osztályharc befejeződött, az állam maga is megszűnik. Az emberek mindnyájan a közösségért fognak élni, minden ember fogja tudni kötelességét és azt teljesíteni minden felügyelet és erőszak alkalmazása nélkül. Marx szószerint azt mondja, hogy az ilyen kommunista társadalmi közösségben a közigazgatás annyira leegyszerűsödik, hogy az nem fog másból állani, mint egyszerű feljegyzésekből, melynek végzésére az írásnál, olvasásnál több tudományra senkinek szüksége nem lesz.

Marx szerint a kommunista társadalomban pénzre sem lesz szükség. Mindenki a végzett munkájához megkapja az utalványát, amelyet szükségleti cikkeire válthat be a közösség rakáiraiban. Mint-hogy pénz nem lesz és pénzre senkinek szüksége nem lesz, hitelre sem lesz senkinek szüksége, így ez a mai világot kormányzó fogalom idővel teljesen feledésbe megy.

A kommunizmus idején az embereknek nagyon keveset kell majd dolgozniok, miután az óriási tömeg dologtalan nép: a tőkés-ek, tisztviselő-ek, katonák, csendőrök, rendőrök sfb. mind termelő munkára

lesznek szorítva, így tehát a helyett, mint ahogy mostan, fogyasztók lennének, maguk is termelőkké válnak, így a dolgozók félannyi idő alatt is megszerezhetik az életfeltételeikhez szükséges élelmezési és használati cikkeket, azáltal pedig, hogy a termelés mindig pontosan a szükségletnek megfelelően lesz szabályozva, a túltermelésnek még csak a lehetősége is megszűnik, a technikai fogások legmesszebbmenő tökéletesítésével pedig a termelvények előállítása hovatovább könnyebbé és gyorsabbá válik, úgy hogy semmi nyersanyag kihasználatlanul veszendőbe nem menvén, kevesebb termelvénnyel fogják a szükségletet kielégíteni, mint eddig. Vérébéli kommunisták napi egy-két órára becsülik azt a munkaidőt, amely alatt a kommunista társadalom minden egyes tagja dolgozhat annyit, amennyivel a mainál jóval magasabb életszínvonalon tarthatja magát. Ennek következtében az emberek ebben a boldog időben különféle kedvteléssel és szórakozással tölthetik el napjaik jórészét, amit annál könnyebben tehetnek, mert a szórakoztató helyek és intézménynk mind a közösség tulajdonát képezvén, azok a boldog kommunisták mindenkinek teljesen ingyen fognak rendelkezésre állani. A tudnivágyó kommunisták eldorádója lesz ez az új világ, mert hiszen az egész közlekedés állami, illetőleg közösségi kezelésben lesz, miáltal bárki az egész világot keresztül-kasul utazhatja anélkül, hogy az neki bármiféle költségébe kerülne.

Marx tanítása szerint a kommunista társadalomban a teljes egyenlőség fog uralkodni, ami nem lehet másként ott, ahol osztálytagozódás nincs. Hogy azonban ez az egyenlőség miképen lesz teljes egészében végrehajtható, azzal, úgy Marx, mint tanítványai adósak maradtak. Csak egyes részletet kaphatunk ebből az egyenlőségből. Meg tudjuk, hogy teljes lesz az egyenlőség férfi és nő között, (valószínűleg csak politikailag) de nem egyúttal szervezetileg is.

Ez az egyenlőség a szabadszerelemben csúcsosodik ki, melynél minden társulás törvényes és úgy az összekelés, mint az elváláshoz semmiféle törvényes forma betartása nem lesz szükséges, mint hogy ahol állam nincs, ott törvények sem lehetnek. A kommunizmust az oroszországi szovjeturalom ebben az irányban közelítette meg eddig a legjobban, amennyiben ott tényleg naponként előfordul, hogy a munkájából hazatérő férjet lakása ajtajában azzal fogadja a felesége, hogy a nap folyamán tőle már elvált, az új férje már hozzá is költözött, ő tehát menjen és keressen magának más lakást. Adós maradt Marx a felelettel, hogy emellett a tökéletes egyenlőség és egyéni szabadság mellett hogy érvényesülhet a kommunizmusnak egy másik szabálya, amely szerint ez a teljesen a szabadság és egyenlőség alapelvén felépített társadalom az emberi faj nemesítését is el fogja végezni a megfelelő tenyészanyag kiválogatásával.

A szociális államban a gyermek nem a szülőké, hanem a közösségé. Célszerűségi okokból bizonyos ideig benn hagyhatják a családi kötelékben, azonban felette a közösség rendelkezik, az gondoskodik táplálásáról és neveléséről. Az oroszországi tapasztalatok szerint ez a nevelés abban csúcsosodik ki, hogy a gyermekekből a szülő iránti tiszteletet és szeretetet teljesen kiölje, azaz az Isten képére teremtett emberfiát olyan állattá süllyessze, amelyik bizonyos koron túl már szüleit ne is ösmerje.

Nem utolsó különlegessége lesz ennek a Marx által beígért boldog kornak az, hogy abban mindenki mindentudó doktor lesz, járatos minden ipari és mezőgazdasági termelési módnak minden ágában, úgy, hogy az adott viszonyok által követelt mérték szerint máról-holnapra olyan munkakörbe állítható be, ahol éppen emberre van szükség.

Megáll az embernek az esze, ilyen badarsá-

goknak az olvasására és nem tudja megmondani, hogy aki az ilyeneket kitalálta és ezeket az emberek tudományképen beadni merészelte, örült volt-e, vagy a világ legnagyobb gazembere? Ha még Marxnál az örületet tételezhetnénk is fel, azoknak a százaknak és ezreknek, akik Marx tanait tovább hirdetik, képtelenek vagyunk a jóhiszeműséget odaítélni és kénytelenek vagyunk egyenesen tudatos bűnözőknek bélyegezni őket. Nem nehéz ugyanis nyilvánvalóvá tenni azt, hogy mindaz, amit a beteljesült végcélban ígérnek, lehetetlenség és hogy az a végcél az emberiség legnagyobb csapása lenne.

Legelsősorban az állam nem az uralkodó osztályok erőszakszakszervezete, hanem az állam a határain belül élő összes polgárnak vagyon-, és életbiztosító intézménye. Társasélet kormányzás nélkül el nem képzelhető. Két ember közös munkája is már csak akkor mehet jól, ha az egyik a másikkal a rendelkezése alá bocsájtja magát. Mentől fejlettebb egy népnek a kultúrája, mentől magasabb fokán áll az a műveltségnek, annál nagyobb szüksége van egy céltudatos központi vezetés mellett gazdag tagozatú közigazgatásra. Valamit feljegyezni, egy írni és olvasni tudó embernek tényleg nem nagy mesterség. De hogy mindenki egy államban mit és hogy jegyezzen fel, az már központi utasítás és ellenőrzés nélkül nem megy.

A kommunista világnak a családi viszonyokra vonatkozó részével nem is akarok foglalkozni. A család nem emberi találmány, hanem az emberi természetből folyó szükségszerűség, melynek fenn kell maradnia mindaddig, míg az ember eszes, gondolkodó és érző lény marad.

Az egyenlőség nagyon szép elv, azonban nem hisszük, hogy a kommunizmus legodaadóbb prédikátorai is rajonganának érte, ha a szent munkaegyenlőség elve szerint például Kéthly Annát a közösség

elhelyező határozata nem a női egyenjogúságot hirdető nemzetgyűlési képviselővé tenné, hanem életfogytig a béltisztítás, mindenesetre igen hasznos, de nem annyira kellemes és esztétikus gyakorlására minősítené. Azt hisszük, közel járunk a valósághoz, hogy Peidl Gyula is visszasírná a régi kapitalista társadalmat, ha a munkát kiosztó elvtársak úgy találnák, hogy a közösségre úgy végez hasznos munkát, ha az Általános Fogyasztási Szövetkezet elnöki székéből a közegészségre oly fontos csatornatisztítás terére lép át.

A badarság elképzelhető legmagasabb fokát is meghaladja Marxnak a kommunisták mindentudó doktornak való nevelésének gondolata. A műveltség, a tudomány, a technika fejlődésével a mesterségek is oly nagy mértékben fejlődtek, hogy ma már az egyes mesterségeknél is olyan tagozódások lépnek fel, amelyet azelőtt nem is ösmertek. Hogy mást ne említsünk, ma külön mesterség a cipőfelsőrész készítés és az egész cipő összeállítása. Egy-egy mesterség elsajátítására három-négy évre van szükség, a mérnökök, orvosok, a középiskolák elvégzése után még négy-öt nehéz tanulással eltöltött év után kapják meg csak az elméleti tudásukról tanúskodó bizonyítványt, de még azután is több évi gyakorlat szükséges ahhoz, hogy munkakörükben hivatásuknak megfelelni képesek legyenek. Az emberi nem mai fejlettsége és életmódja mellett ahhoz, hogy valaki a marxí értelemben vett mindenhez értő munkássá váljék, hozzávetőleg legalább is egy-két század évben eltöltött folytonos tanulásra lenne szüksége.

A megvalósult szocializmus nem az általános szabadságot, de minden embernek a legnagyobb lekötöttséget a valóságos rabszolgaságot hozná. A mai viszonyok mellett ki-ki maga keresheti a neki megfelelő megélhetési módot. Ha igényeit nem tudja az egyik községben kielégíteni, próbálhat szerencsét

a másikban, ha az egyik államban nem tud boldogulni, kivándorolhat a másikba. A marxi gondolat, az egész világ népességének egy nagy közösségbe való foglalása, minden ember részére a reménytelen kétségbeesést hozná, mert hiszen az út, melyen szerényen kereshetne, – előle teljesen el van zárva. Ha tehát a rengeteg vér és szenvedés árán, a proletárdiktatúrák véruralmain keresztül az emberiség végre is elérte az oly annyira óhajtott végcélhoz, a várt boldogság és nyugalom helyett jönne a kétségbeesés, elkeseredés, amely a legrövidebb idő alatt visszaállítaná az egyéni szabadság és az egyéni tulajdonjog uralmát.

Azonban igazán nincs mit félnünk attól, hogy a szocialisták által hirdetett végcél valaha is bekövetkezzék. Nem kívánja ennek eljövetelét senki, néhány futóbolond utópistát kivéve. Legkevésbé kívánják a kommunizmus apostolai. Az ő valódi végcéljuk nem a kommunizmus, de a proletárdiktatúra, amely nem szegény munkások uralma, de a zsidófaj egész világra kiterjedő diktatúrája.

Azonban ennek bekövetkezésétől sem kell félni, mert meg vagyon írva, hogy „a fák nem nőhetnek az égig”. A zsidó világuralom réme csak addig volt veszélyes az emberiségre, míg nem lett nyilvánvaló az ilyen törekvés. Abban a pillanatban, amint az emberiség rájött arra, hogy a vörösember álarca alatt a zsidó jellegzetes vonásai rejtőznek, a kocka már el is dőlt. Ahasvérus újra kezébe veheti a vándorbotot!